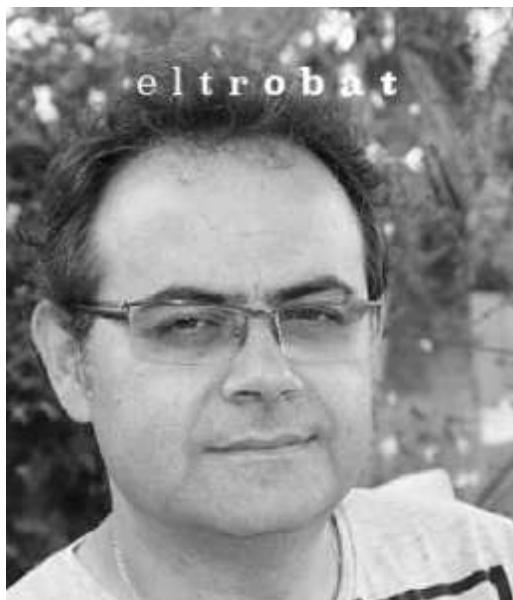

Joan Bustos |

Joan Bustos

Joan Bustos (Mataró, 1965) és professor de secundària. Ha publicat contes infantils a *Cavall Fort* i dues novel·les per a públic infantil i juvenil: *Pa sucat amb somnis* (2015) i *Música amagada* (2011). És crític de LIJ a la revista *Faristol* i formador de professorat. D'uns anys cap a aquesta banda els seus alumnes fan *booktrailers*.

Carta d'en Ramon Sorribas i Morales al jutge

Senyor jutge,

Quan li facin a mans aquesta carta segurament no hi seré per donar fe del que dic, però pot pujar-hi de peus que sóc (era) d'allò més coherent.

De quan i com va començar allò de la Yolanda ni vostè ni ningú no n'ha de fer res: un bon dia va sorgir una relació basada en la tendresa. Apel·latius amorosos, dolços col·loquis, carícies púdiques perquè la flama de l'amor no necessita cap altre combustible, obsequis impensats i freqüents només perquè avui és avui: heus ací el que entenc per un amor (sòlidament) fonamentat en la tendresa. Tanmateix no vaig trigar gaire a descobrir que aquella dolcesa no era d'anada i tornada.

La Yolanda, segura i hieràtica des del pedestal on l'adorava, duia les regnes d'allò nostre. Era ella qui decidia la freqüència, la durada i la qualitat dels nostres contactes. Ben aviat els encesos monòlegs al voltant d'ella mateixa i la seva circumstància

cediren pas a silencis obstinats i punitius. I jo m'esperava el pitjor.

Un dia em vaig recordar de la Zenòbia. Així es deia (es diu) una antiga xicota la relació amb la qual es basava sobretot en la passió, que és essencialment d'anada i tornada. Afeblit per mesos de castos parlaments amb la Yolanda, i havent oblidat totes les porcades que (ens) havíem fet, vaig trucar-li. Per a la meva sorpresa no tenia ni parella, ni amant esporàdic ni, encara millor, ressentiment, per la qual cosa vam dormir junts (és un clar eufemisme) aquella mateixa tarda. Després de molta més passió que tendresa, mentre compartíem un bric de vi d'ínfima qualitat, vam concloure que, estant enamorat de la Yolanda, l'amor entre la Zenòbia i jo era inviable, i que sent l'erotisme un valor en alça, nosaltres no érem ningú per anar contra corrent.

El desgast emocional a què sotmetia el meu esperit (llegiu-hi Yolanda) i el físic (de la mà de la Zenòbia, un altre eufemisme) van modificar-me l'aparença. Va ser aleshores que vaig entaular amistat amb la Xènia, immediata superior meva a la feina, tot superant una profunda antipatia mútua que ens havia dut a picabaralles d'allò més absurdes.

Com qui no vol la cosa acabàrem sopant junts tres cops per setmana, recomanant-nos cedés o fins i tot aconsellant-nos en matèria sentimental. Perquè ella estava al cas de la meva dualitat i jo de la seva recerca infructuosa del príncep blau.

Una nit, després d'un copiós sopar xinès on no hi van faltar ni *xupitos* ni tovallolletes calentes, vam confessar-nos allò evident: entre nosaltres no hi havia ni passió ni tendresa, sinó pura complicitat. Quan la Yolanda, atiada per motius que mai no va desvelar, decidí tallar de soca-rel el nostre migrat tracte (ja no hi hauria lloc ni per a la tendresa unívoca), vaig prendre una decisió: construiria alguna cosa amb la Xènia. El resultat? Ella va trobar de cop i volta el príncep blau, que resultà ser un estudiant de filosofia que no coneixia ni el desodorant ni la higiene dental.

Enmig d'una intoxicació etílica casolana, amenitzada amb el bo i millor dels èxits de l'estiu, la Yolanda aparegué d'improvís al llindar de la meva llar. Em demanà sense preàmbuls que la fes meva.

I aquí comença, senyor jutge, l'agonia que m'ha dut a cercar la mort voluntàriament. L'endemà, diumenge, la Xènia m'ordenà que ens veiéssim al més aviat possible. «Què collons passa?», em vaig demanar concisament i barroerament per la ressaca i la sorpresa. Ella m'avançà amb senzillesa que el príncep blau era en el fons un venut a la globalització salvatge i a valors en desús, com tots els tios, bé, com gairebé tots els homes. Que havia estat ximple per part d'ella no permetre que l'amistat arribés a bon

port, i que potser érem a bord del mateix vaixell sense saber-ho. Marejat pel símil marí i l'encadenament frenètic dels esdeveniments, no vaig poder impedir que la Zenòbia s'instal·lés a casa perquè en Teodor, el seu exmarit, l'havia abandonat per una tal Toñi, de qui no sabia res més que el nom.

D'oblidat a requerit fins al moll de l'os. De l'ostracisme a l'adulació injustificada. Potser era l'hora d'un gran gest. I aquí és on intervé vostè, senyor jutge. El sotassignant, Ramon Sorribas i Morales, blanc, solter, trenta-dos anys, llicenciat en Història però auxiliar administratiu de la delegació d'Hisenda d'aquesta ciutat, tip de no trobar tendresa, passió i complicitat en una única persona, opta per llevar-se la vida de la millor manera que coneix: acceptant les normes tàcites d'un *ménage à quatre* que posi satisfacció, sentit i, si cal, punt final a la seva vida.

Sempre queda la possibilitat que vostè sigui una dona i que, malgrat l'abandó heroic al meu fat, jo no assoleixi la mort entre les meves companyes. És per això que la convido, sense cap compromís, a anar a veure una exposició d'art modern a l'Ateneu. O si s'ho estima més, quedem qualsevol tarda al cafè Viena. Dugui, sisplau, un diari econòmic sota el braç i roba interior del mateix color, que després de negociar el que calgui, jo li ho sabré pagar amb escreix.